

Sygn. akt I ACa 733/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Biedroń
Sędziowie:	SSA Dariusz Kłodnicki (spr.) SSA Franciszek Marcinowski
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. L.**

przeciwko **W. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt I C 1088/12

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 lutego 2012 r. sygn. akt I Nc 809/11 i oddala powództwo w całości oraz zasądza od powoda na rzecz pozwanego 16.668 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5.400 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 3. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 12.624 zł tytułem kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym od uiszczenia których pozwany został zwolniony.**

UZASADNIENIE

W dniu 30.11.2011 r. A. L. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, żądając nakazania W. W., aby zapłacił na jego rzecz 252.466,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powództwa podał, że w dniu 1.09.2011 r. W. P. indosował na jego rzecz złożony wraz z pozwem weksel, wystawiony przez W. W., którego termin wykupu upłynął bezskutecznie.

W dniu 6.02.2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym - sygn. akt I Nc 809/11, uwzględniając żądanie pozwu w całości i zasądając od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 10.373 zł, w tym kwotę 7.217 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł zarzuty od niniejszego nakazu żądając jego uchylenia w całości, oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W ich uzasadnieniu podniósł, że w latach 2007/2008 A. K. dokonywał restrukturyzacji prowadzonego przez pozwanego przedsiębiorstwa i w związku z tym wszedł w posiadanie weksla in blanco, który był wystawiony na rzecz (...) tytułem zabezpieczenia kredytu. Mimo wielokrotnych wezwań nie zwrócił tego weksla i to mimo przyznania na piśmie, że wszelkie zobowiązania pomiędzy nimi zostały rozliczone. Jak oświadczył A. K., w posiadanie weksla w bliżej nieokreślonych okolicznościach wszedł W. P.. W lipcu 2011 r. pozwany otrzymał od pełnomocnika W. P. wezwanie do zapłaty kwoty 252.466,32 zł, w nieprzekraczalnym terminie do 31.07.2011 r. Pozwany w odpowiedzi poinformował W. P., że weksel był wystawiony na rzecz jednego z banków tytułem zabezpieczenia, a on wszedł w jego posiadanie bezprawnie. Pozwany uznał, że tym samym sprawa została zakończona, w szczególności, że W. P. złożył doniesienie do Prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa przez A. K.. Następnie W. P. dokonał indosu weksla na powoda, który wystosował do pozwanego wezwanie do jego wykupu. W. P., zdaniem pozwanego, dokonał indosu weksla, by uniknąć zarzutów opartych na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z poprzednimi posiadaczami oraz wykazania braku *causa*. Dalej pozwany podniósł, że A. K. i W. P. działali w złej wierze i świadomie na jego szkodę, o czym świadczą ich bliskie wzajemne relacje. Zdaniem pozwanego okoliczności te uzasadniały zastosowanie art. 16 i 17 prawa wekslowego.

W piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty, powód wniósł o jego utrzymanie w mocy podnosząc, że nabywając weksel nie wnikał w zaszczości historyczne dotyczące zbywcy weksla. Nie znał pozwanego, ani A. K.. Podstawą nabycia weksla od W. P. był konkretny interes gospodarczy, natomiast nie był zaznajomiony z interesami łączącymi go z osobami wymienionymi w zarzutach pozwanego od nakazu zapłaty. Wskazał przy tym, że indos jest prawidłowy, a pozwany go nie kwestionował, podobnie jak i poprawności wypełnienia weksla, czy też wręczenia go A. K.. Zwrócił również uwagę, że W. W. nigdy nie wystąpił o umorzenie weksla, nie podjął też kroków mających na celu jego odzyskanie. W tych okolicznościach, w jego ocenie nie istniały podstawy do zwolnienia się przez pozwanego ze zobowiązania wekslowego, na podstawie art. 10, art. 16 czy art. 17 prawa wekslowego.

Na rozprawie w dniu 19.02.2013 r. powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 26.02.2013 r. – sygn. akt I C 1088/12, Sąd Okręgowy we Wrocławiu utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6.02.2012 r., sygn. akt I Nc 809/11 w całości.

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia faktyczne.

Powód A. L. jest posiadaczem weksla, zgodnie z treścią którego pozwany W. W. zobowiązał się w dniu 1.08.2011 r. zapłacić bez protestu za ten solą weksel na zlecenie W. P. kwotę 252.446,32 zł. Jako miejsce wystawienia, a także miejsce płatności wskazano w wekslu W., datę wystawienia określono zaś na 30.06.2011 r. Poręczenia na wekslu udzieliła K. W.. Na odwrocie weksel zawiera adnotację „Ustępuję na rzecz A. L.. W. P.”. Pismem z dnia 26.10.2011 r. A. L. wezwał W. W. do wykupu powyższego weksla wskazując miejsce, gdzie pozwany może zapoznać się z oryginałem weksla i załączając jego kopię potwierdzoną notarialnie. Powód wskazał, że termin płatności weksla mija 15.11.2011 r., a wykupu należy dokonać tego dnia do godziny 16 w siedzibie Kancelarii Notarialnej R. B. i B. M. przy ul. (...) we W., poprzez wpłatę na podane w wezwaniu konto depozytowe tej kancelarii.

Weksel, którego posiadaczem jest aktualnie A. L., został wystawiony przez W. W. i poręczony przez jego żonę K. W. jako weksel in blanco. Wystawienie weksla miało związek z zawarciem lub planowanym zawarciem przez pozwanego, w ramach jego działalności gospodarczej (...) W. W., umowy kredytu lub pożyczki z (...), później działającej pod firmą (...) „(...)”. W. W. wystawiał wiele weksli na zabezpieczenie spłaty kredytów lub pożyczek zaciąganych w (...), z poręczeniem wekslowym jego żony.

W latach 2006 - 2008 przedsiębiorstwo (...) W. W. przechodziło restrukturyzację, którą prowadziła spółka (...) S.A. Działania restrukturyzacyjne podejmował w przeważającej części pracownik tej spółki (...).

W 2008 r. A. K., będący pełnomocnikiem W. W. upoważnionym do wszystkich spraw związanych z przeprowadzaną restrukturyzacją wszedł w posiadanie opisanego wyżej weksla in blanco. A. K. nie zwrócił weksla W. W.. Następnie niezupelniony weksel trafił do rąk W. P..

Pismem z dnia 6.04.2009 r. W. P. poinformował A. K., że weksel, którym zabezpieczył on swoje zobowiązania w stosunku do W. P., wystawiony przez osoby trzecie, został zdeponowany w kancelarii notarialnej i może być odebrany, jeżeli do dnia 24.04.2009 r. do godziny 16 A. K. spłaci w formie pieniężnej wszystkie zobowiązania lub przedstawi własne wiarygodne zabezpieczenia. W przeciwnym wypadku weksel zostanie wypelniony na kwotę zaspokajającą wszelkie zobowiązania i wystawca zostanie wezwany do wykupu weksla.

A. K. i W. P. w korespondencji elektronicznej prowadzonej w listopadzie i grudniu 2010 r. wymieniali uwagi na temat „weksla W.” będącego w posiadaniu W. P., rozważając możliwość wypelnienia weksla i wystąpienia do sądu z powództwem o zapłatę. W wiadomości z dnia 20.11.2010 r. W. P. pisał do A. K.: „ w poniedziałek zastawiony przez Ciebie nielegalnie – a bardziej nierzetelnie weksel zostanie wypelniony i wystawca wezwany do jego wykupienia za kwotę, która pokrywa Twój dług plus koszty”.

Pismem z 19.07.2011 r. W. P. wezwał W. i K. W. do zapłaty kwoty 252.466,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31.07.2011 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. W piśmie wskazano, że na osobistym spotkaniu w hotelu (...) W. P. informował pozwanego, że A. K. zabezpieczył płatność swych zobowiązań wobec W. P. wekslem in blanco wystawionym przez pozwanego i jego żonę.

W dniu 29.07.2011 r. A. K. złożył pozwanemu pisemne oświadczenie, w którym stwierdził, że uregulowane zostały wszelkie wzajemne roszczenia między Przedsiębiorstwem (...) W. W. a (...) S.A. wynikające z umowy o restrukturyzację. Stwierdził również, że był w posiadaniu weksla in blanco podpisanego przez W. i K. W., który odebrał ze (...) w roku 2007/2008, a w posiadanie tego weksla w bliżej nieokreślonych okolicznościach wszedł W. P. (1).

W odpowiedzi na wezwanie do wykupu weksla otrzymane od W. W. (3) W. i K. W. w piśmie z 11.08.2011 r. poinformowali, że nie mieli i nie mają żadnych zobowiązań wobec A. K. i wskazali, że przedmiotowy weksel był wystawiony na rzecz jednego z banków tytułem zabezpieczenia, został odebrany przez A. K. i miał zostać zwrócony wystawcy, a W. P. wszedł w posiadanie tego weksla bezprawnie. Pismo zawierało wezwanie do zwrotu weksla w nieprzekraczalnym terminie do 16.08.2011 r.

W. P. wypelnił weksel wystawiony przez W. W., a w późniejszym czasie zamieścił na nim adnotację o ustąpieniu na rzecz A. L. i przekazał weksel A. L..

W. P. i powód A. L. współpracują ze sobą przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie wskazał, że uzupełniony weksel złożony w Sądzie posiadał wszystkie cechy wskazane w art. 101 ustawy z dnia 28.04.1936 r. Prawo wekslowe, jego autentyczność i treść nie budziły wątpliwości, podobnie jak i zamieszczony na odwrocie weksla zapis o ustąpieniu przez W. P. na rzecz powoda (indos). Indos ten spełniał wymogi określone w art. 12 i 13 prawa wekslowego, a zatem zgodnie z art. 14 ust. 1 spowodował przeniesienie na A. L. wszystkich

praw z weksla. W tej sytuacji, nie badając stosunku prawnego będącego podstawą wystawienia weksla, należało wydać na rzecz powoda jako legitymowanego formalnie (to jest treścią weksla), nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu (art. 485 § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu I Instancji zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały uregulowania objęte art. 10 i 16 prawa wekslowego, bowiem pozwany mógłby bronić się przed żądaniem pozwu zarzutami, które zgłosił w toku rozpoznawanej sprawy, gdyby udowodnił, że A. L. przy nabyciu weksla miał świadomość, że A. K., a następnie W. P. weszli w jego posiadanie nielegalnie, lub że nie został on wypełniony zgodnie z porozumieniem łączącym wystawcę z remitentem, ewentualnie że zachowanie A. L. przy nabyciu weksla znacznie odbiegało od powyższego wzorca zachowania osoby starannej, tj. że powód naruszył podstawowe, elementarne reguły przezornego i ostrożnego działania.

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie zostało wykazane, że weksel in blanco wystawiony przez W. W. został w sposób nieuprawniony przejęty przez A. K.. Za niewiarygodne uznał przy tym zeznania tego ostatniego, zgodnie z którymi pozwany miał mu wręczyć weksel jako zabezpieczenie wierzytelności o zapłatę na jego rzecz dodatkowego wynagrodzenia związanego z pozytywnym zakończeniem procesu restrukturyzacji (success fee). Również oświadczenie A. K., złożone na piśmie W. W. 29.07.2011 r., stanowiło w ocenie Sądu potwierdzenie, iż weksel miał służyć zabezpieczeniu wierzytelności (...).

Ponadto wskazał, że niezależnie od tego, w jakich okolicznościach i w jakim celu A. K. przekazał weksel pozwanego W. P., należało stwierdzić, iż A. K. wszedł w jego posiadanie w sposób nieuprawniony, a W. P. wchodząc w posiadanie weksla niepełnego, nie mógł nabyć więcej praw niż posiadał jego poprzednik. W ocenie Sądu prawdopodobnym jest, że W. P. zdawał sobie sprawę z tego, iż A. K. nie przysługuje uprawnienie do dysponowania wekslem i do uzupełnienia go treścią, zgodną ze zobowiązaniem W. W. stanowiącym podstawę wystawienia przez niego weksla. Taki wniosek w ocenie Sądu wypływał z treści korespondencji elektronicznej pomiędzy W. P., a A. K. (zwłaszcza wiadomość z 20.11.2010 r.), z pisma skierowanego 11.08.2011 r. przez W. i K. W. do W. P., w którym wskazywali, że A. K. nie był uprawnionym posiadaczem weksla, a także z faktu, iż W. P. po bezskutecznym wezwaniu pozwanego do zapłaty weksla nie zdecydował się realizować praw z weksla przed sądem, a zamiast tego postanowił weksel wypełnić i puścić w obieg – indosować na A. L..

Udowodnienie przez W. W. nieuczciwych działań podejmowanych w związku z jego wekslem, przez pierwszych z szeregu posiadaczy tego weksla, nie stanowiło jednakże w ocenie Sądu, przesłanki umożliwiającej mu podnoszenie zarzutów przeciwko aktualnemu posiadaczowi weksla A. L.. W ocenie Sądu znajomość powoda z W. P. sama w sobie nie uprawnia do przyjęcia, że znane mu były okoliczności wystawienia weksla i brak uprawnienia indosanta do dysponowania nim oraz do jego uzupełnienia. Brak było również podstaw do uznania, że przy dochowaniu należytej staranności powinien był zorientować się, że W. P. nie jest uprawnionym posiadaczem weksla i że nie uzupełnił go zgodnie z treścią zobowiązania pozwanego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że powód skutecznie nabył przez indos wierzytelność przeciwko W. W. wynikającą z podpisanego przez niego weksla, a zatem wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty utrzymał w całości w mocy oraz rozstrzygnął o kosztach procesu, zgodnie z żądaniem zgłoszonym w toku postępowania.

We wniesionej apelacji od niniejszego wyroku, pozwany domagając się jego zmiany poprzez uchylenie wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w całości, oddalenia powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, zarzucił Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 16 prawa wekslowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że powodowi przysługuje legitymacja wekslowa, podczas gdy w niniejszej sprawie doszło jedynie do jednokrotnego indosowania weksla, w związku z czym nie ma miejsca nieprzerwany szereg indosów w rozumieniu tego przepisu.

Powód wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, jednakże z przyczyn zgoła odmiennych, aniżeli wskazanych przez pozwanego w jej ramach.

Na wstępie należy wskazać, że podstawą jej rozpoznania był stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy, gdyż znajdował on pełną podstawę w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Mimo prawidłowo poczynionych ustaleń, Sąd I Instancji wywiódł z niego błędne wnioski uznając, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Podstawą dokonania tej oceny było uznanie, że skoro powód nabył weksel, w oparciu o który dochodził swoich roszczeń, w drodze indosu jako weksel zupełny, to pozwany mógł mu przeciwstawić jedynie zarzuty oparte na art. 16, art. 17 i art. 10 prawa wekslowego. O ile w ocenie Sądu I Instancji nie budziło wątpliwości w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, że A. K. wszedł w posiadanie weksla in blanco wystawionego przez pozwanego w sposób nieuprawniony, a następnie znalazł się on w posiadaniu W. P., który wypełnił go, a następnie zbył w drodze indosu na rzecz powoda, mimo tego, że nie nabył wierzytelności wobec wystawcy, którego miał być on zabezpieczeniem, to jednak temu ostatniemu nie może przypisać działania w złej wierze, czy też rażącego niedbalstwa, przy jego zakupie.

Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy pominął jednakże bezsporną okoliczność, że do indosowania weksla, którego termin płatności przypadał na

dzień 1.08.2011 r., przez W. P. na rzecz powoda, doszło w dniu

1.09.2011 r., a zatem po upływie terminu do złożenie protestu, który zgodnie z art. 44 ust. 3 prawa wekslowego, powinien być dokonany w jednym z dwóch dni powszednich, następujących po dniu płatności, tj. najpóźniej 3.08.2011 r.

Zgodnie z brzmieniem art. 20 ust. 1 zdanie drugie prawa wekslowego, odnoszącego się na podstawie art. 103 ust. 1 prawa wekslowego, także do weksla własnego, indos po proteście z powodu niezapłacenia lub po upływie terminu ustanowionego do protestu ma tylko skutki zwykłego przelewu, tj. określone w art. 509 - 516 k.c. Według dominującego poglądu zarówno w piśmiennictwie (z polskiej literatury zob. S. Wróblewski, Prawo wekslowe i czekowe, Kraków 1936, s. 146, I. Rosenblüth, Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, t. I, Kraków 1936, s. 356, A. Glasner, A. Thaler, Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, Kraków 1936, s. 126), jak i orzecznictwie (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11.05.2012 r.

II CSK 507/11, z dnia 7.05.2004 r., III CK 563/02, OSNC 2005, Nr 5, poz. 88,

z dnia 11.02.2005 r., III CK 304/04, OSNC 2006, Nr 1, poz. 13, z dnia 1.12.2006 r.,

I CSK 299/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 157, z dnia 21.06.2007 r., IV CSK 92/07, OSNC 2008, Nr 10, poz. 117, z dnia 15.05.2008 r., I CSK 488/07, OSNC-ZD 2009,

nr A, poz. 11), indosem po upływie terminu ustanowionego do protestu w rozumieniu art. 20 ust. 1 zdanie drugie prawa weksl., jest nie tylko indos dokonany po upływie tego terminu wtedy, gdy posiadacz weksla nie został zwolniony od protestu, ale także indos dokonany po upływie tego terminu wtedy, gdy posiadacz weksla został zwolniony od protestu. Po upływie terminu do protestu z powodu odmowy zapłaty nie ma uzasadnienia do dopuszczenia stosowania szczególnych zasad obrotu wekslem nie tylko wtedy, gdy posiadacz weksla nie został zwolniony od protestu, ale i wtedy, gdy posiadacz weksla został zwolniony od protestu. Artykuł 46 ust. 2 prawa wekslowego ustanawia domniemanie prawne, że posiadacz weksla, z klauzulą zwalniającą od protestu z powodu niezapłacenia, przedstawił weksel do zapłaty

w przepisany terminie. Okoliczność ta nie budziła wątpliwości w niniejszej sprawie, bowiem jak przyznał to pozwany został on wezwany przez W. P., pismem z dnia 19.07.2011 r. do wykupu weksla, jednakże odmówił jego zapłaty wskazując na bezzasadność tych roszczeń wobec bezprawnego dysponowania przez niego tym wekslem.

W tych okolicznościach pozwany, jako dłużnik mógł zatem powodowi przeciwstawić nie tylko zarzuty, jakie miał osobiście wobec niego, ale również zgodnie z art. 513 k.c., wszelkie zarzuty przysługujące mu względem indosanta w chwili powzięcia wiadomości o indosie. W przypadku, gdy indosowany przez remitenta był weksel własny

będący uprzednio wekslem in blanco, oznacza to w szczególności możliwość bronienia się przez wystawcę przed żądaniami indosatariusza za pomocą zarzutów dotyczących nieprawidłowego uzupełnienia weksla przez indosanta bez ograniczeń przewidzianych w art. 10 prawa wekslowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2012 r. II CSK 507/11, z dnia 15.05.2008 r., I CSK 548/07, OSNC-ZD 2009, nr B, poz. 49 i z dnia 9.09.2010 r., I CSK 641/09, LEX nr 685506). W niniejszym przypadku nie znajduje również zastosowania ograniczenia obrony pozwanego, o których mowa w art. 17 prawa wekslowego. Powołanie się zatem przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie na art. 10 i art. 17 prawa wekslowego, stanowiło nie tylko niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, ale i naruszenie art. 20 ust. 1 zdanie drugie prawa wekslowego przez jego niezastosowanie.

Należy mieć na uwadze, że pozwany w ramach zarzutów od nakazu zapłaty podniósł m.in., że powodowi nie przysługują przeciwko niemu roszczenia na kwotę objętą żądaniem pozwu, bowiem wystawiony przez niego weksel miał zabezpieczać jego zobowiązania kredytowe, które zostały przez niego spłacone, a znalazł się on w posiadaniu, najpierw A. K., a następnie W. P. bezprawnie. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje jakichkolwiek podstaw do uznania, że pozwany był dłużnikiem A. K., a w konsekwencji również W. P. (który jako cesjonariusz nie mógł nabyć więcej praw niż posiadał je cedent). Wskazać przy tym należy, że ten ostatni wypełnił weksel kwotą, jaka według niego obejmowała przysługującą mu należność wobec A. K., przy czym z jego zeznań nie wynika bynajmniej, aby zawarł on z tym ostatnim umowę przelewu wierzytelności, jaka miałaby mu przysługiwać wobec pozwanego, której zabezpieczeniem miałby być wystawiony przez niego weksel in blanco, którego stał się on posiadaczem. Pozwany zarzuty, co do braku podstaw do wypełnienia weksla na dochodzoną kwotę oraz braku zobowiązania wobec kolejnych posiadaczy weksla, podtrzymywał w toku całego procesu, a mając na uwadze, że Sąd II Instancji ma obowiązek brania pod uwagę dopuszczenia się przez Sąd I instancji naruszeń prawa materialnego, bez względu na fakt ich podnoszenie przez apelującego, dokonując oceny zasadności powództwa na tle powyższych regulacji, tj. art. 20 zdanie drugie prawa wekslowego oraz art. 513 k.c. i art. 6 k.c., należało uznać, że nie zasługiwało ono na uwzględnienie.

Odnosnie dopuszczalności stosowania do weksla z indosem po proteście lub po upływie terminu do protestu art. 16 ust. 1 prawa wekslowego, należy wskazać, że tutaj Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 11.05.2012 r. – sygn. akt II CZ 507/11, co czyni szczegółowe odniesienie się do tej kwestii zbędnym (w szczególności w świetle okoliczności niniejszej sprawy).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok poprzez uchylenie nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie w postępowaniu nakazowym i oddalenie powództwa oraz orzekł o kosztach procesu stosownie do jego wyniku, w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 ust. 7 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt 2 rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...)

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto stosownie do jego wyniku, zasądzając od powoda jako przegrywającego na rzecz pozwanego jako wygrywającego, zwrot poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego na tym etapie postępowania – art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 ust. 7 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt. 2 rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) oraz nakazując powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa wymaganą opłatę od apelacji, od której pozwany został zwolniony – art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

MR-K